

Arrest

nr. 136 845 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 maart 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 17 september 2014 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.03.2014 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

30 worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- loonfiches voor de periode augustus 2013 - januari 2014 (Van Oste Service SO BVBA)*
- attest OCMW dd. 11.09.2014 op naam van zowel betrokkene als referentiepersoon waarin wordt verklaart dat zij geen financiële steun ontvangen*
- werkloosheidsattest ABW dd. 01.09.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari-augustus 2014 een werkloosheidsvergoeding ontving*

Echter, aangezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens legt betrokkene persoonlijke loonfiches voor de periode september 2013-februari 2014 en mei 2014-augustus 2014 voor (T-interim).

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Zij meent verder dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” te beschikken.

Volgens verweerder bewijst verzoekers referentiepersoon, die een werkloosheidsuitkering ontvangt, niet dat hij actief op zoek is naar werk en kan met de persoonlijke loonfiches van verzoeker zelf geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Dat in eerste instantie dient te worden vastgesteld dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig voorbereid heeft daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijzen aangaande het actief op zoek zijn naar werk in hoofde van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat uit de verzoeker afgeleverde bijlage 19ter geenszins blijkt dat verzoekers werd uitgenodigd bewijzen aangaande het actief op zoek zijn naar werk in hoofde van de referentiepersoon neer te leggen (cf. stuk 2).

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging nu verzoeker niet uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter zijner verdediging neer te leggen in het licht van art. 40 ter Vw.

Dat verweerder onvoldoende voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht.

Dat immers verzoeker wel degelijk in het bezit is van bewijsstukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon, mevrouw (...), actief op zoek is naar werk (cf. stuk 3).

Dat verder verweerder in de weigeringsbeslissing volkomen onterecht stelt dat bij de beoordeling van verzoekers aanvraag enkel kan worden rekening gehouden met de inkomsten van de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder op de hoogte is dat naast de Belgische referentiepersoon verzoeker zelf ook over inkomsten uit tewerkstelling beschikt en deze heeft neergelegd bij de stad Gent

Dat immers verzoeker sedert geruime tijd is tewerkgesteld als interimarbeider.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoeker.

Dat er sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Dat immers de inkomsten van het hele gezin determinerend zijn om te bepalen of verzoeker ten laste kan worden genomen door de referentiepersoon zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15 juni 2011 nr. 63 108 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat bij de beoordeling van een aanvraag verblijfskaart de inkomsten van het hele gezin determinerend zijn.

Dat tenslotte krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 11.09.2014 een schrijven van verweerder werd betekend met het verzoek alle nuttige inlichtingen om verzoekers situatie te kunnen onderzoeken verweerder te laten geworden.

Dat verzoeker echter dient vast te stellen dat verweerder reeds op 17.09.2014 een weigeringsbeslissing werd aangenomen aangaande verzoekers aanvraag dd. 17.03.2014 zonder dat verzoeker voldoende tijd werd gegeven om verweerder alle nuttige inlichtingen aangaande de bestaansmiddelen die hij en de referentiepersoon nodig hebben om in hun behoeften te voorzien over te maken.

Dat derhalve er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht en van verzoekers rechten van verdediging en van een onredelijke beslissing nu verzoeker niet voldoende tijd werd gegeven om verweerder alle nuttige inlichtingen aangaande de bestaansmiddelen die hij en de referentiepersoon nodig hebben om in hun behoeften te voorzien over te maken."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40 ter , artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, hoorplicht en de rechten van verdediging.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. De verzoekende partij houdt voor dat verweerder heeft nagelaten om verzoeker uit te nodigen bewijzen aangaande hun volledige inkomsten neer te leggen.

De verzoekende partij houdt voor dat zij zelf ook over een inkomen beschikt uit tewerkstelling, meer bepaald inkomsten uit interimarbeid.

Waar de verzoekende partij vooreerst stelt dat er onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar de gezinsinkomsten, laat de verwerende partij het volgende gelden :

Per schrijven d.d. 03.09.2014, door de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11.09.2014, werd de verzoekende partij uitgenodigd om de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt welke bestaansmiddelen zijn Belgische partner/echtgenote beschikt om aan zijn/haar behoeften en die van zijn/haar familieleden te kunnen voldoen en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de referentiepersoon niet werd uitgenodigd om de nodige bewijsstukken over te maken.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor: - loonfiches voor de periode augustus 2013 -januari 2014 (Van Oste Service 50 BVBA) - attest OCMW dd.

11.09.2014 op naam van zowel betrokkene als referentiepersoon waarin wordt verklaart dat zij geen financiële steun ontvangen

- werkloosheidsattest ABVV dd. 01.09.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari-augustus 2014 een werkloosheidsvergoeding ontving.

Waar de verzoekende partij thans bewijzen zou voegen bij zijn verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat deze stukken niet werden voorgelegd voorafgaand aan de bestreden beslissing, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen rekening mee kan/mag houden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In casu werd door de verzoekende partij niet aangetoond, op het ogenblik van de bestreden beslissing, dat de referentiepersoon actief op zoek was naar werk.

De verzoekende partij heeft het verder verkeerd voor waar zij meent dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie rekening dient te houden met haar eigen inkomsten.

In casu wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat de aangebrachte inkomsten van de zoon van verzoekers niet beschouwd kunnen worden als zijnde voldoende en stabiel om een effectieve ten lasteneming van de aanvragers in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdende met het in België geldend integratie-inkomen. Verzoekers stellen dat hun zoon over een totaal inkomen van 2983,83 euro per maand beschikt. Dit inkomen is samengesteld uit werkloosheidsuitkeringen en kinderbijslag.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het doel van de kinderbijslag erin bestaat de ouders financieel te ondersteunen bij de opvoeding van de kinderen. Het is niet bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van derden, zoals verzoekers. Bijgevolg kan het ook niet voorkomen dat de verzoekers niet : ten laste van de Belgische overheden zullen vallen.

Waar verzoekers stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de kinderbijslag wel in aanmerking neemt voor de berekening van de solvabiliteit van een garant in het kader van visumaanvragen, wijst de Raad erop dat verzoekers een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden ingediend hebben en geen visumaanvraag waarbij een attest van ten lasteneming ingediend kan worden.

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

“Waar verzoekster benadrukt dat zij actief naar werk heeft gezocht en daarvan bewijzen heeft voorgelegd en betoogt dat zij ondertussen werk gevonden, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijzend naar het gesteld in artikel 10, §5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet eraan tilt dat de echtgenoot van verzoekster, die het recht op gezinshereniging voor verzoekster geopend heeft, geniet van een werkloosheidsuitkering en er geen bewijzen voorliggen dat hij actief naar werk zoekt. Dit betwist verzoekster niet.” (R.v.V. nr. 115.589 dd. 12.12.2013)

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

Verzoekende partij verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin:

“Dat enkel de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zelf in dit verband relevant zijn volgt duidelijk uit de bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarnaar de bijlage 20 verwijst en die uitdrukkelijk bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en

regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de bijlage 20 nog verder motiveert op dit vlak.” (R.v.V, nr. 119.532 dd. 26.02.2014).

Zie ook:

“het [is] de Belgische onderdaan[...] die dient aan te tonen over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, zodat verzoekers eigen inkomen dat hij maar kan genieten uit hoofde van een lopende vestigingsaanvraag met een Belgische onderdaan, niet relevant is”, (RvV 26 februari 2014, nr. 119.534)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Er anders over oordelen zou aan de essentie van de wetgeving nopens de vestiging voorbijgaan, nu deze er immers slechts op gericht is, personen die hulpbehoevend zijn en afhankelijk zijn van hun familieleden de gelegenheid te geven zich bij die familieleden te vestigen van wie zij afhankelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bijkomend onderzoek had moeten voeren, alvorens de bestreden beslissing te nemen, beklemtoont verweerder nog dat de bewijslast inzake het aantonen van duurzame en stabiele bestaansmiddelen bij de verzoekende partij ligt, die daartoe uitdrukkelijk schriftelijk werd uitgenodigd.

Terwijl ook de beschouwingen van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, kunnen niet worden aangenomen.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie heeft de analyse wel degelijk gemaakt, en kwam deze tot het besluit dat de werkloosheidsuitkering niet kan weerhouden worden gezien de referentiepersoon niet bewijst actief op zoek te zijn naar werk.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Verzoekende partij betoogt ondermeer dat zijn inkomsten uit een tewerkstelling onterecht niet in aanmerking werden genomen. Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt effectief dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte loonfiches voor uitzendarbeid, waaruit blijkt dat hij sedert de indiening van zijn verblijfsaanvraag gedurende verschillende maanden zeer regelmatig was tewerkgesteld. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische vrouw is die zich wil laten vervoegen door haar echtgenoot die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en de inlichtingen omtrent de inkomsten van verzoeker zelf derhalve niet nuttig zijn. Verweerder verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt” en er zijn geen aanwijzingen dat verzoekers echtgenote voor de betaling van gezinsuitgaven niet zou kunnen beschikken over diens inkomsten uit een tewerkstelling. Hierbij moet worden geduid dat artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek uitdrukkelijk bepaalt dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt. Het staat bijgevolg vast dat verweerder op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte loonfiches niet in aanmerking konden worden genomen om te bepalen of verzoekers echtgenote al dan niet over “bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie” beschikt.

Een schending van artikel 40ter iuncto artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.4. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat hij “*geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht*” – en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER